

Derde zondag van Pasen, 19 april 2026,Boxmeer

Lucas 24, 13-35

De vier evangelisten hebben alle vier eigen Paasverhalen,

Als we ons hart openstellen dan kunnen die verhalen ons innerlijk raken.

Het is een aloude vraag welk Paasverhaal het mooiste is.

Het verhaal van Maria Magdalena en Jezus in de tuin.

Ontroerend door de wederzijde liefde.

Het verhaal van Thomas, de realist, die overtuigd wil worden.

Hij spreekt de kortste geloofsbelijdenis uit.

Het verhaal van de teleurgestelde Emmausgangers.

Jezus wekt nieuwe hoop in hun hart.

Liefde – geloof - hoop: alles wat wij mensen nodig hebben

om van te leven, wordt ons deze drie zondagen aangeboden.

Door ons in te leven in die verhalen komt Jezus ook in ons leven binnen.

Misschien moeten we beginnen bij de toespraak van Petrus:

de goddelijke levenskracht in Jezus was zo sterk dat de dood geen macht omver

hem had. Zijn lichaam is onaangeraakt door de het bederf van de dood.Dar

betekent: Jezus kan als de Verrezen Heer altijd en overal in de wereld aanwezig

komen. Hoe? Dat is het grote Geheim van God Ook vandaag.

Waar het om gaat is of wij Hem herkennen wanneer Hij zich te zien geeft.

In het Emmausverhaal wil Jezus onze reisgenoot zijn.

Ontgoocheld en teleurgesteld lopen de twee leerlingen weg van Jeruzalem naar

Emmaus. Een van hen is Kleopas. De ander kennen we niet. Het zou ieder van

ons kunnen zijn. Probeer eens mee te lopen, want ieder van ons kan ook

weleens teleurgesteld zijn in zijn vertrouwen op Jezus.

Deze twee hadden gehoopt dat het Rijk Gods op grootste en machtige wijze zou aanbreken. Israël eindelijk vrij van de romeinse bezetter.

Maar de religieuze en burgerlijke overheden hebben Jezus aan de romeinse soldaten overgeleverd om te worden gekruisigd.

Als ze merken dat er een vreemdeling met hen meeloopt vertellen ze hem hoe ze de hoop op nieuwe toekomst met Jezus verloren hebben. Ze vertellen ook dat de vrouwen in hun kring zeiden dat Hij leeft, maar onvindbaar is.

De vreemdeling laat hen het hele verhaal vertellen van wat er in Jerusalem gebeurd is. Hij luistert. Hij laat hen uitspreken. Hij geeft ruimte aan hun teleurstelling. Modern gezegd: die twee lopen helemaal leeg.

Zo zeer leeg dat er openheid ontstaat voor iets nieuws.

Door de teleurstelling heen kan er nieuwe hoop groeien.

De vreemdeling legt uit aan de hand van de Bijbelse profeten dat de Messias naar wie ze uitkeken, alléén door lijden heen de weg naar de heerlijkheid kan gaan. Door het duister van het graf heen naar licht, liefde, nieuw leven.

Lerend en luisterend ontstaat er een vertrouwensband.

Er gaat iets gloeien in de harten van de leerlingen.

De vreemdeling komt hen vertrouwd voor maar ze herkennen hem niet.

Ze openen hun hart voor hem en nodigen hem aan tafel uit.

Aan tafel neemt de vreemde gast het brood in handen. Hij wordt de gastheer die het brood breekt en deelt. Hier mijn lichaam voor jullie gebroken....

Aan dit gebaar herkennen ze Jezus als de gastheer van het nieuwe leven

...doe dit tot mijn Gedachtenis hun ogen gaan open Zien soms even...

hij verdween uit hun gezicht.... Ze kijken naar het gebroken brood in hun

handen Delen uit liefde is de scheppende kracht van een nieuwe wereld.

Bemoedigd, gesterkt, vervuld van hoop op een nieuwe wereld keren de leerlingen naar de kring van apostelen en leerlingen terug.

Hun boodschap is: de Heer is daar waar mensen uit liefde en met respect voor elkaar brood breken en delen. Niet als idee, maar als concreet gebaar.

Straks ontvangen we het brood van de nieuwe wereld – het Lichaam van Christus zeggen we dan. Door dit brood samen te delen herkennen we Hem.

Ook als is dit maar ‘Zien soms even’.

Misschien is dit ‘Zien soms even’ genoeg voor dinsdag 21 april als er in de Eerste Kamer gestemd gaat worden over de asielweten.

Het gaat om mensen zonder de nodige papieren aan wie de burgerlijke wetgever bed, bad en bróód wil ontzeggen. Mensen die in ons midden zijn en aan wie wij de noodzakelijke bestaansmiddelen niet meer mogen toekennen.

Als het aan sommige Kamerleden ligt wordt hulp aan deze mensen strafbaar.

Onze bisschop Gerard de Korte en de secretaris van de Protestantse kerk in Nederland Kees van Ekris hebben alle senatoren een brief geschreven waarin ze vragen om de medemenselijkheid hoog te houden.

Ze laten de politieke verantwoordelijkheid aan de politici.

Ze komen als leiders van kerken op voor de waardigheid voor ieder mens.

Iedere mens is in Gods ogen de moeite waard. Ook in onze ogen?

Wat onze samenleving nodig heeft is niet het mateloos uiten van onvrede.

Veel vruchtbaarder is luisteren naar elkaar zoals Jezus deed.

Luisteren om verbinding te zoeken in raakpunten waar we het over eens kunnen zijn. Kijken of we in elkaars harten iets van liefde voor elkaar en voor medemensen kunnen ontdekken of opwekken.

Als wij de weg gaan van gesprek en alle moeilijkheden en teleurstelling ter sprake brengen dan horen we wellicht ook de profetische beloften. Beloften

van een vreedzame samenleving waarin het levensnoodzakelijke brood ruim wordt uitgedeeld. Opdat mensen tot nieuw leven kunnen komen.

Misschien mengt een hemelse vreemdeling zich wel in ons gesprek die ons hoop en moed inspreekt. Misschien biedt Jezus zich aan als gastheer die het brood breekt en ons even laat zien wat medemenselijkheid kan betekenen. Amen.

pastor Tom Buitendijk o.carm.